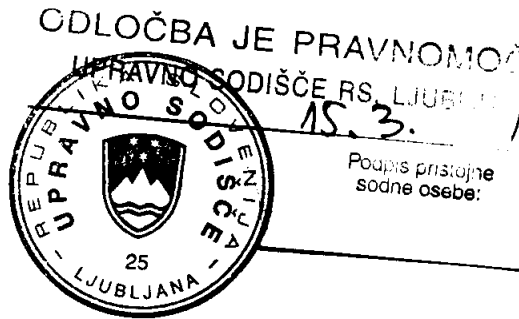

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

 Ministrstvo za gospodarstvo URAD RS ZA INTELAKTUALNO LASTNINO		
Vredn.:	10 -05- 2011	Priloge:
Datum prip. pošiljke:	Poštna številka: 10423	Signaturni znak: 105
Šifra zadeve:		

I U 1111/2010-18

S O D B A

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice Petre Hočevnar, ob sodelovanju višje sodnice svétnice mag. Mire Dobravec Jalen in višje sodnice svétnice Žive Mejak kot članic senata ter višje pravosodne svetovalke Alenke Dolinšek kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožil tožnik Zavod za uveljavljanje pravic izvajalcev in proizvajalcev fonogramov Slovenije, Šmartinska cesta 152, Ljubljana, ki ga zastopa direktor Gregor Štibernik, po njegovem pooblastilu pa odvetnik Borut Bernik Bogataj, Kidričeva cesta 1, Škofja Loka, zoper toženko Republiko Slovenijo, ki jo zastopa Urad Republike Slovenije za intelektualno lastnino, Kotnikova 6, Ljubljana, zaradi izdaje dovoljenja za kolektivno uveljavljanje pravice do nadomestila za tonsko in vizualno snemanje, o tožbi tožnika proti odločbi toženke št. 31223-13/2009-22 z dne 19. 7. 2010, na nejavni seji dne 15. 3. 2011

odločilo:

1. Tožba se zavrne.
2. Stroškovni zahtevek tožnika se zavrne.
3. Stroškovni zahtevek stranke z interesom Združenja skladateljev in avtorjev za zaščito avtorske pravice Slovenije se zavrne.

Obrazložitev:

Toženka je z izpodbijano odločbo zavrnila zahtevo tožnika za izdajo dovoljenja za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje varovanih del, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe iz 50. člena ZASP. Toženka je zahtevek tožnika zavrnila na podlagi 149. člena Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (ZASP), ker statut in materialna podlaga tožnika zagotavljata le učinkovito upravljanje pravice glasbenih izvajalcev in proizvajalcev fonogramov, ne pa tudi ostalih upravičencev do nadomestila za tonsko in vizualno snemanje po 2. odstavku 37. člena ZASP, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe iz 50. člena tega zakona.

Tožnik zoper izpodbijano odločbo toženke vlaga tožbo zaradi nepravilne uporabe materialnega prava. Navaja, da ne drži ugotovitev toženke, da tožnik kot upravičence do nadomestila vključuje zgolj izvajalce glasbenih del in proizvajalce fonogramov, saj med varovana avdiovizualna dela po 103. členu ZASP sodijo tudi glasbeni videofilmi, v katerih nastopajo (igrajo) glasbeniki, proizvajalci fonogramov pa so v tem primeru prevzeli vlogo filmskih producentov; s tem v zvezi je mogoče trditi, da tožnik brez sklicevanja na sodelovanje z Zavodom za uveljavljanje pravic avtorjev, izvajalcev in producentov avdiovizualnih del Slovenije (v nadaljevanju: Zavod AIPA) zastopa tudi upravičence na občutnem delu avdiovizualnih upravičencev. Navaja, da je vlogi priložil vso zahtevano dokumentacijo po 148. členu ZASP, ni pa dopolnil vloge v skladu z zahtevo tožene stranke, saj ni mogel pridobiti soglasja Združenja skladateljev in avtorjev za zaščito avtorske pravice Slovenije (v nadaljevanju: Združenje SAZAS), ki je tudi vložilo vlogo za podelitev dovoljenja, in tudi ne Združenja avtorjev in nosilcev malih in drugih avtorskih pravic (v nadaljevanju: ZAMP). Nobena od kolektivnih organizacij doslej toženki ni mogla predložiti izjave, da zastopa vse imetnike pravic v določenem sektorju, saj je kaj takega nemogoče. Mogoče pa je oceniti, da je tožnik v konkretnem primeru izkazal soglasje večine upravičencev, kar je zadovoljivo, vsekakor pa v večjem obsegu kot ostale organizacije. Mogoče je ugotoviti, da toženka ni našla nobenega od razlogov za zavrnitev vloge tožnika po 149. členu ZASP. Ni jasno, od kod toženka črpa pravno podlago, da mora vlagatelj izkazati soglasje vseh upravičencev, ali za odločitev, da bo za privatno reproduciranje podelila dovoljenje samo eni organizaciji, za vse skupine upravičencev skupaj, saj so deleži med posameznimi kategorijami upravičencev jasno določeni v 154. členu ZASP, poleg tega pa sporna kategorija upravičencev (avtorski del) predstavlja le manjšinski del. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe izhaja, da je bila vloga tožnika popolna, in ne izhaja, da je bil podan kateri od razlogov za zavrnitev po 149. členu ZASP, ampak je razlog zavrnitve izključno v tem, da tožnik vlogi ni mogel priložiti soglasja SAZAS in ZAMP. Toženka je s svojo odločitvijo kršila načelo zakonitosti, določeno v Zakonu o splošnem upravnem postopku (ZUP), saj ZASP ne predpisuje kriterijev za presojanje količine oziroma obsega upravičencev, ki jih kolektivna organizacija zastopa, nedvomno pa je izkazano, da tožnik zastopa voljo večine upravičencev do nadomestila za privatno reproduciranje (razen soglasja Združenja SAZAS za glasbene avtorje, ki pa se ne razteza na avtorje filmske glasbe, in soglasja Združenja ZAMP, ki pa je minoren upravičenec). Glede na navedeno tožnik predlaga, da sodišče izpodbijano odločbo odpravi in ugotovi zahtevku tožnika za izdajo uveljavljanega stalnega dovoljenja. Tožnik vlaga tudi več podrednih zahtevkov, v katerih predlaga: da sodišče izpodbijano odločbo odpravi in tožniku podeli začasno dovoljenje; podredno, da sodišče tožniku izda začasno dovoljenje, nadomestila pa zbira na računu, ločenem od drugih denarnih sredstev, dokler ne pridobi soglasja upravičencev glede ključa delitve; podredno, da se tožniku izda dovoljenje za kolektivno uveljavljanje pravice do nadomestila samo za izvajalce in proizvajalce fonogramov; podredno da se izpodbijana odločba odpravi in zadeva vrne upravnemu organu v ponovni postopek. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka.

V odgovoru na tožbo toženka prereka navedbe tožnika v tožbi in sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Stranka z interesom Združenje SAZAS v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe tožnika, navaja da tožnik ne izpolnjuje pogojev za izdajo dovoljenja ter da njegova pravnoorganizacijska oblika ni primerna za izvrševanje dejavnosti kolektivne organizacije, in predlaga, da sodišče tožbo tožnika zavrne kot neutemeljeno. Zahteva tudi povrnitev stroškov, ki jih je imela z odgovorom na tožbo. Navaja, da bi bilo treba stalno dovoljenje izdati njej, ter da bo verjetno uspela s svojo tožbo v postopku opr. št. I U 1080/2010, tako pa ne bodo izpolnjeni pogoji za izdajo stalnega dovoljenja tožniku. Odločitev v postopku opr. št. I U 1080/2010 predstavlja predhodno vprašanje za odločitev v predmetnem postopku. Zato sodišču z vidika ekonomičnosti predlaga, da prekine predmetni postopek do pravnomočne odločitve v postopku I U 1080/2010 in morebitnem upravnem postopku,

ki bo sledil razveljavitvi sklepa, št. 31221-12/2009-22 (111) z dne 12. 7. 2010, v katerem bo organ odločil o vlogi Združenja SAZAS z dne 16. 10. 2009. Podrejeno sodišču predlaga, da združi predmetni postopek s postopkom opr. št. I U 1080/2010 v skupno obravnavo, ker sta tožnik in Združenje SAZAS udeležena na tak način, da se lahko odločitev sprejme enotno zanj (izda se lahko le eno dovoljenje). Pri tem se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča I U 146/2010 z dne 20. 10. 2010. V postopek izdaje dovoljenja bi bilo treba združiti tudi zadevo opr. št. I U 1150/2010, ki se vodi na podlagi tožbe tožnika, zahtevki pa se prekrivajo z zahtevki tega postopka.

Stranki z interesom ZAMP in Slovenska avtorska in založniška organizacija za pravice reproduciranja (v nadaljevanju: SAZOR GIZ) na tožbo tožnika niso odgovorili.

Tožba ni utemeljena.

V predmetni zadevi je sporno, ali je tožnik izkazal pogoje za izdajo stalnega dovoljenja za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko in vizualno snemanje iz 2. odstavka 37. člena ZASP (za področje glasbenih in avdiovizualnih del), ki se izvrši pod pogoji privatne in druge lastne uporabe iz 50. člena tega zakona.

V 148. členu Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (Uradni list RS, št. 16/07 - UPB 3, 68/08, 85/10 – skl. US, ZASP) je določeno, da pristojni organ izda dovoljenje iz 146. člena tega zakona na podlagi pisne vloge zainteresirane pravne osebe; vloga mora imeti naslednje priloge: (1) statut, ki določa organe in njihova pooblastila za izvajanje nalog kolektivne organizacije iz 146. člena tega zakona, (2) navedbo oseb, ki so pooblaščenec zastopati kolektivno organizacijo, (3) izjavo o številu oseb, ki so pooblastile kolektivno organizacijo za upravljanje avtorskih pravic na njihovih delih, združenih v repertoar, (4) oceno gospodarskega pomena teh pravic za učinkovitost upravljanja.

V prvem odstavku 149. člena ZASP je določeno, da pristojni organ ne izda dovoljenja, če: (1) statut kolektivne organizacije ni v skladu z določbami tega zakona, (2) materialna podlaga kolektivne organizacije ne zagotavlja napovedane učinkovitosti upravljanja avtorskih pravic ali (3) je za isto vrsto avtorskih del in za iste pravice že izdano dovoljenje za kolektivno upravljanje avtorskih pravic drugi kolektivni organizaciji, razen če pravna oseba izkaže, da bi lahko zagotovila učinkovitejše in gospodarnejše upravljanje avtorskih pravic in da bi na podlagi pogodb z avtorji upravljala obsežnejši repertoar varovanih del kakor obstoječa kolektivna organizacija; z izdajo dovoljenja novi kolektivni organizaciji dotedanji dovoljenje preneha veljati.

V drugem odstavku 149. člena ZASP je določeno, da se pri ugotavljanju materialne podlage kolektivne organizacije iz 2. točke prejšnjega odstavka upošteva zlasti število avtorjev, ki so pooblastili kolektivno organizacijo za upravljanje njihovih pravic, skupno število njihovih del, obseg uporabe del oziroma možno število uporabnikov, način in sredstva, s katerimi namerava kolektivna organizacija opravljati svojo dejavnost, sposobnost upravljanja pravic tujih imetnikov ter ocena o pričakovanih zbranih nadomestilih in stroških poslovanja.

Iz izpodbijane odločbe izhaja, da je upravni organ zavrnil zahtevek tožnika za izdajo uveljavljanega stalnega dovoljenja na podlagi ugotovitve, da je tožnik kolektivna organizacija izvajalcev glasbenih del in proizvajalcev fonogramov ter zaključka, da sta zato statut in materialna podlaga tožnika takšna, da ne zagotavljata učinkovitega upravljanja pravic ostalih upravičencev do nadomestila, zbranega na podlagi 2. odstavka 37. člena ZASP (avtorjev različnih avtorskih del, drugih izvajalcev - npr. plesalcev, igralcev - in filmskih producentov), s tem pa tudi niso izpolnjeni zakonski pogoji za izdajo uveljavljanega dovoljenja. Po presoji sodišča je upravni organ ob navedenem

razlogovanju zahtevkov tožnika za izdajo uveljavljanega stalnega dovoljenja ni mogel zavrniti.

V prvem odstavku 39. člena ZASP je določeno, da zneske nadomestil za privatno in drugo lastno reproduciranje, ki pripadajo skupno vsem upravičencem po tem zakonu, predpiše Vlada Republike Slovenije. V prvem odstavku 154. člena ZASP je določeno, da se nadomestilo, zbrano na podlagi drugega odstavka 37. člena ZASP, deli avtorjem v obsegu 40%, izvajalcem v obsegu 30% ter proizvajalcem fonogramov oziroma filmskim producentom v obsegu 30%. Iz citiranih določb izhaja, da nadomestilo, zbrano na podlagi 2. odstavka 37. člena ZASP, pripada skupno vsem upravičencem, in v kakšnem razmerju se deli med posamezne kategorije upravičencev (avtorje, izvajalce ter proizvajalce fonogramov oziroma filmske producente). Ne glede na to, da gre za določbi, ki urejata določitev in razdelitev nadomestila, pa se sodišče z upravnim organom strinja, da predstavljata podlago za razlago določb 1. in 2. točke 1. odstavka v povezavi z 2. odstavkom 149. člena ZASP v pomenu, da statut in materialna podlaga kolektivne organizacije zagotavljata učinkovito upravljanje pravic upravičencev do nadomestila le v primeru, če izkazujeta vključenost vseh kategorij imetnikov te pravice ter znotraj teh vseh različnih upravičencev, ki so to po zakonu. Tudi po mnenju sodišča lahko pravico do tega nadomestila uveljavljajo in upravljajo le vsi navedeni upravičenci skupaj. Zato se sodišče z upravnim organom strinja, da morajo upravičenci do nadomestila po drugem odstavku 37. člena ZASP skupaj ustanoviti kolektivno organizacijo, preko katere bodo upravljali svojo pravico, in natančneje določiti pravila delitve (153. člen ZASP). Tožnik pa tudi po presoji sodišča ni izkazal, da so vanj vključene vse kategorije upravičencev, kot jih določa prvi odstavek 154. člena ZASP ter znotraj teh vsi različni upravičenci do nadomestila (izvajalci, kot so določeni v 118. členu ZASP). Podlago za tak zaključek daje njegov statut, iz katerega izhaja, da upravlja pravice glasbenih izvajalcev in proizvajalcev fonogramov (drugih spredaj navedenih skupin upravičencev torej ne); z ostalimi predloženimi listinami pa tožnik tudi ni dokazal drugačnega stanja stvari. Kolikor se tožnik v tožbi sklicuje še na pooblastilo SAZOR, iz spisne dokumentacije upravnih spisov ne izhaja, da bi ga v postopku predložil in da bi moglo biti upoštevano; ne glede na to pa sodišče dodaja, da tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da ne bi moglo vplivati na drugačno odločitev v zadevi, poleg tega pa, da je bilo to pooblastilo dano v postopku za izdajo začasnega dovoljenja tožniku, tožnik pa slednje navedbe, čeprav ga je sodišče z odgovorom seznanilo (dopis z dne 4. 11. 2010, ki ga je po pooblaščenju prejel 9. 11. 2010), ne prereka in ne predloži dokaza, iz katerega bi izhajalo drugače. Prav tako sodišče pritrjuje upravnemu organu, da se tožnik v postopku tudi ni mogel z uspehom sklicevati na Pogodbo o sodelovanju z Zavodom AIPA za opravljanje administrativno tehničnih poslov za upravičence, ki jih ta zavod združuje, kajti tudi po mnenju sodišča bi glede na citirane zakonske določbe bil uspešen le, če bi izkazal, da tudi te kategorije upravičencev v kolektivni organizaciji združuje. Tožnik brez podlage zatrjuje v tožbi tudi, da je nepravilna ugotovitev upravnega organa, da vključuje zgolj izvajalce glasbenih del in proizvajalce fonogramov, ob sklicevanju na 103. člen ZASP (ki opredeljuje pojem avdiovizualnega dela), po katerem štejejo med varovana avdiovizualna dela tudi glasbeni videofilmi; predmet varstva avtorskih in sorodnih pravic namreč ne opredeljuje upravičenca do nadomestila. Prav tako ne more biti uspešen s trditvijo, da je izkazal vključenost oziroma soglasje večine upravičencev, kolikor je v danih razmerah sploh mogoče, glede na to, da se SAZAS tudi sam poteguje za pridobitev dovoljenja in da tudi ni mogel pridobiti soglasja ZAMP. Tožnik je po že navedenem izkazal, da združuje zgolj glasbene izvajalce in proizvajalce fonogramov; to pa pomeni, da glede vseh drugih upravičencev do pravičnega nadomestila za tonsko in vizualno snemanje ni izkazal, da bi zagotavljal učinkovito upravljanje njihovih pravic. Ob tem je tako neutemeljen ugovor, da je upravni organ kršil načelo zakonitosti, ker naj bi ZASP ne predpisoval kriterijev za presojanje količine oziroma obsega upravičencev (ki jih kolektivna organizacija zastopa) za podelitev stalnega dovoljenja za upravljanje s pravico do nadomestila, saj ta kriterij, po povedanem, izhaja iz same narave pravice do nadomestila (ta pa iz določb 1. odstavka 39. člena ter 1. odstavka 154. člena ZASP).

Glede na že navedene razloge sodišče tudi ne sprejema kot utemeljenega tožbenega ugovora, da ni jasno, od kod upravni organ črpa pravno podlago za razlago, da mora vlagatelj izkazati soglasje vseh upravičencev, in da se za privatno reproduciranje lahko podeli dovoljenje samo eni organizaciji za vse skupine upravičencev skupaj.

Ker je tožnik kolektivna organizacija, v katero so vključeni le glasbeni izvajalci in proizvajalci fonogramov, ne pa tudi drugi upravičenci do nadomestila za tonsko in vizualno snemanje, se sodišče z upravnim organom tako strinja, da ne izpolnjuje pogojev za kolektivno upravljanje pravice do pravičnega nadomestila za tonsko in vizualno snemanje varovanih del, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe iz 50. člena ZASP (1. in 2. točka 1. odstavka in 2. odstavek 149. člena ZASP). Zato ne najde razloga, da bi ugodilo njegovemu predlogu za odpravo izpodbijane odločbe (in da bi samo odločilo v stvari tako, da se tožniku predmetno stalno dovoljenje izda oziroma da bi vrnilo zadevo organu v ponovni postopek). V zvezi s tožbenimi predlogi, po katerih naj bi sodišče odločilo v stvari drugače, kot je uveljavljal z vlogo pri upravnem organu, pa sodišče dodaja, da predstavljajo nedovoljeno spremembo zahtevka tožnika, kar je v nasprotju s prvim odstavkom 133. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – UPB 2, 105/06 - ZUS-1, 126/07, 65/08, 47/07 – odl. US, 8/10, ZUP), ki določa, da ko je postopek uveden, lahko stranka le do izdaje odločbe na prvi stopnji razširi ali spremeni postavljeni zahtevek (pod tam določenimi pogoji).

Sodišče tudi ni sledilo predlogu Združenja SAZAS za prekinitve predmetnega postopka do pravnomočne rešitve upravnega spora I U 1080/2010 kot predhodnega vprašanja. V prvem odstavku 47. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 107/08 – odl. US, 119/08 – odl. US, 62/10, ZUS-1) je določeno, da če je odločitev v upravnem sporu v celoti ali delno odvisna od vprašanja, ki je samostojna pravna celota in sodi v pristojnost drugega sodišča ali organa (predhodno vprašanje), ga lahko sodišče ob pogojih tega zakona samo obravnava, lahko pa postopek prekine, dokler vprašanja ne reši pristojni organ. Odločitev v zadevi I U 1080/2010 je v pristojnosti Upravnega sodišča RS in ne v pristojnosti drugega sodišča ali organa, sodišče pa v predmetnem upravnem sporu razpolaga z vsemi potrebnimi podatki za odločitev o tožbi tožnika. Glede na navedeno in glede na dejstvo, da odločitev sodišča v predmetnem upravnem sporu ni odvisna od rešitve upravnega spora I U 1080/2010 (kjer je Združenje SAZAS vložilo tožbo zoper odločbo toženke, s katero je ta zavrnila njegovo vlogo, ki se med drugim nanaša tudi na izdajo stalnega dovoljenja), odločitev v zadevi I U 1080/2010 ne predstavlja predhodnega vprašanja za odločitev v predmetnem upravnem sporu.

Prav tako sodišče ni sledilo predlogu Združenja SAZAS za združitve postopkov (I U 1111/2010, I U 1080/2010 in I U 1150/2010), ki se nanašajo na izdajo dovoljenj (stalnih in začasnih) različnima kolektivnima organizacijama (Združenju SAZAS in tožniku). V prvem odstavku 42. člena ZUS-1 je med drugim določeno, da sodišče lahko s sklepom več pri oddelku sodišča odprtih postopkov o istem predmetu združi v skupno obravnavo in odločanje. V navedenih zadevah pa že ne gre za isti predmet, saj ni izpodbijan isti upravni akt. Ni pa tudi utemeljeno sklicevanje Združenja SAZAS na sodbo I U 564/2010 z dne 20. 10. 2010, ki se nanaša na vprašanje združitve zadev v upravnem, ne pa v sodnem postopku.

Sodišče je tako na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zoper izpodbijano odločbo kot neutemeljeno zavrnilo.

Odločitev o stroškovnem zahtevku tožnika in stranke z interesom temelji na podlagi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da vsaka stranka trpi svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne ali zavrzhe ali se postopek ustavi.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo ni dovoljena pritožba (73. člen ZUS-1).

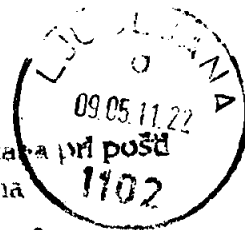
V Ljubljani, dne 15. 3. 2011

**Predsednica senata:
Petra Hočevar, l.r.**

Ta pr
Podpis

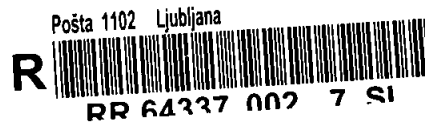

Poštnina plačana pri pošti
1102 Ljubljana 1102

ŠTEVILKA: **I U 1111/2010-20**
VSEBINA: **pravn. sodna odločba**

POŠILJATELJ: **UPRAVNO SODIŠČE RS**
Fajfarjeva 33
1000 LJUBLJANA

NASLOVNIK: **RS, MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO**
URAD RS ZA INTELEKTUALNO LASTNINO
Kotnikova 6
1000 LJUBLJANA

1P-3

ZPP-L-A5

OBVESTILO SODIŠČU O OPRAVLJENI VROČITVI
(izpolniti v primeru osebne vročitve)

ŠTEVILKA: **I U 1111/2010-20**
VSEBINA: **pravn. sodna odločba**

PREJEMNIK OBVESTILA: **UPRAVNO SODIŠČE RS**
Fajfarjeva 33
1000 LJUBLJANA

NASLOVNIK PISMA: **RS, MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO**
URAD RS ZA INTELEKTUALNO LASTNINO
Kotnikova 6
1000 LJUBLJANA

OBVESTILO SODIŠČU O OPRAVLJENI VROČITVI

(izpolniti v primeru navadne vročitve, če naslovnik nima predalčnika ali je ta neuporaben)

ŠTEVILKA:
VSEBINA:

PREJEMNIK OBVESTILA:

NASLOVNIK PISMA:

OBVESTILO O PRISPELEM PISMU
(izpolniti v primeru osebne vročitve)

RS, MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO URAD RS ZA INTELEKTUALNO LASTNINO
Kotnikova 6, 1000 LJUBLJANA

Za vas je prispelo priporočeno pismo opr. št. **I U 1111/2010-20**
Ljubljane
z vročilnico št. iz
Ker vam danes dne vročevalec pisma ni mogel
osebno izročiti, prav tako ga tudi ni mogel izročiti nobenemu od odraslih
članov vašega gospodinjstva, lahko pismo prevzamete na pošti
.....
danes od do ure oziroma vsak dan v delovnem času
pošte. Pismo lahko prevzamete v 15 dneh od dne dalje.

V, dne
(podpis vročevalca)

OBVESTILO O PRISPELEM PISMU

(izpolniti v primeru navadne vročitve, če naslovnik nima predalčnika ali je ta neuporaben)

Za vas je prispelo priporočeno pismo opr. št.
z vročilnico št. iz
Ker vam danes dne vročevalec pisma ni mogel
osebno izročiti, prav tako ga tudi ni mogel izročiti nobenemu od odraslih članov
vašega gospodinjstva, in ker nimate predalčnika oziroma je vaš predalčnik
neuporaben, je bilo pismo vrnjeno pošti kjer ga
lahko prevzamete danes od do ure oziroma vsak dan
v delovnem času pošte. Pismo lahko prevzamete v 30 dneh od dne
..... dalje.

V, dne
(podpis vročevalca)